

## 640103 เทศน์ทำวัตรเช้าโดยพ่อครู งาน ว.บบบ.เพื่อฟ้าดิน ครั้งที่ 8

อ่านทั้งหมดที่ หรือดาวน์โหลดเอกสารที่...

<https://docs.google.com/document/d/1IsTDfvkUw0L5WdLPazUZm8CcdOFGZRgodmu2-IGfe4A/edit?usp=sharing>

ดาวน์โหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/17XOpi6UOvyOpsNJmf5K2SpqFbRZjlYTb/view?usp=sharing>

ยูทูบที่ <https://www.youtube.com/watch?v=Z8jKeRiXrx8&feature=youtu.be>

### **สื่อธรรมะพ่อครู ตอน คน ถ้าไม่ทำงาน ก็ได้รับงานธรรมดา ทฤษฎีงาน 19 ประการ**

พ่อครูว่า...วันนี้วันอาทิตย์ที่ 3 มกราคม 2564 ที่บวรราชธานีอโศก

เอ้า..ปีนี้มีโศลกใหม่ ฟังให้ดีแล้วก็พิจารณาให้ดี

**“คน ถ้าไม่ทำงาน ก็ได้รับงานธรรมดา”**

โปรดฟังอีกครั้ง “คน ถ้าไม่ทำงาน ก็ได้รับงานธรรมดา”

ทีนี้ก็มาเข้าสู่เรื่องราวที่เราจะได้ว่ากันไป ก็คือสิ่งที่ควรบอกกันสิ่งที่ควรอธิบายสาธยายกัน ที่เรากำลังอธิบายสาธยายกันอยู่ก็คือเรื่องของงาน คน ถ้าไม่ทำงาน ก็ได้ได้รับงานธรรมดา

งานที่อาตมาได้ทำเอาไว้ ได้เขียนคิดเป็นทฤษฎีงาน 19 ข้อ ในหนังสือสรุค่าสร้างคน ขึ้นอยู่บทแรก

### **ทฤษฎีงาน 19 ประการในการสรรสร้างงานอาริยะ**

1. มีคนที่ดี
2. มีงานที่ดี
3. มีความรู้ความสามารถ
4. มีเวลาหรือโอกาส
5. มีทุนที่เหมาะสม (ไม่ใช่ทุนสามัญ)
6. มีสุขภาพ และ กำลังที่ดี
7. มีความขยัน อุตสาหะ บากบั่น
8. มีหลัก มีระเบียบ มีเป้าหมาย
9. มีการจัดสรร และจัดโครงการ
10. มีการแบ่งงาน และประสานเนื่องหนุน
11. มีกะจิตกะใจ มีความใส่ใจ ขวนขวายไม่ดูดาย
12. มีการปรับความเข้าใจกัน ให้เกิดความสามัคคีอยู่เสมอ
13. มีการขัดเกลา ปฏิบัติละกิเลสเสมอ
14. มีความเห็นดี ยินดี

15. มีความเห็นจริง ขาบซึ่ง เชื้อมัน
16. มีสติ ปฏิภาณ ปัญญา
17. มีสมาธิ ฌาน อุเบกขา
18. มีความเสียสละแท้
19. มีพลังเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกิกภาวะ ที่มีวิมุตติเป็นพลัง)

พ่อครูว่า...อาตมาจัดหมวดเอาไว้ แบ่งทฤษฎีงาน 19 ข้อนี้เป็น 5 หมวด

หมวดที่ 1 มี 5 ข้อ (ข้อ 1-5)

หมวดที่ 2 มี 2 ข้อ (ข้อ 6-7)

หมวดที่ 3 มี 3 ข้อ (ข้อ 8-10)

หมวดที่ 4 มี 2 ข้อ (ข้อ 11-12)

หมวดที่ 5 มี 3 ข้อ (ข้อ 13-15)

หมวดที่ 6 ที่เหลือ 4 ข้อ (ข้อ 16-19)

มีคนดีมีงานมีความสามารถ

มีเวลามีโอกาสมีทุนที่เหมาะสม

สุขภาพและกำลังดีใจรื่นรมย์

ช่างน่าชมขยันบากบั่นอย่างเป็นบุญ

มีหลักระเบียบเป้าหมายชัด

จัดสรรโครงการแบบแบ่งงานประสานเรื่องหมุน

ใส่ใจชวนช่วยสามัคคีมีสมดุล

ละกิเลสขัดเกลาความขุ่นกำจัดมัน

มีความเห็นยินดียิ่งอย่างน่าทึ่ง

เห็นจริงขาบซึ่งอย่างเชื่อมั่น

มีสติ ปฏิภาณ ปัญญาครบครัน

สมาธิ ฌาน อุเบกขานั้น ต้องมี

เสียสละแท้เต็มกำลัง

มีพลังน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

วิมุตติเป็นพลังอย่างดี

มีเอกิกภาวะจะสมบูรณ์

หายโง่ 2 ม.ค. 2564

พ่อครูว่า...อย่าลืมนะ “คนถ้าไม่ทำงานก็ไร้ผลงานธรรมดา” โศลกวันนี้ขาบซึ่งตรง  
อร่ามดีนะ

หมวดที่ 1 มี 5 ข้อ (ข้อ 1-5)

ในทฤษฎีงาน 19 ข้อหมวดที่ 1 ก็มีข้อสังเกตได้ ข้อที่ 5 มีทุนที่เหมาะสม นี่ต่างจาก  
ชาวคนโลกโลกโลกลีๆ ซึ่งเขายังไม่มีธรรมะอะไร เป็นทุนนิยม ก็จนกระทั่งเกิดทุนนิยม

สามัญขึ้นในโลก เจ็บแสบนะคำว่า “ทุนนิยมสามัญ” ถ้าคนที่มีภูมิปัญญาเข้าใจแล้วเป็นคำดำที่เจ็บแสบมาก

คือพวกคนรวย คนได้เปรียบ จริง คุณเก่งไม่ได้ว่าคุณทุจริต คุณไม่มีความสามารถ หรือ คุณไม่มีความรู้ คุณมีความรู้คุณมีความสามารถขยันหมั่นเพียรคุณเก่ง แต่คนเก่ง โดยธรรมชาติ ธรรมชาติ คนเก่งคนสามารถ ควรช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยผู้อื่น แม่แข็งแรงกว่าลูกเก่งกว่าลูก ช่วยลูก รับใช้ลูก เสียสละให้ลูก มีของ 2 ชั้น 3 ชั้น มี 4 ชั้น ให้ลูก 3 ชั้นแม่เอา 1 ชั้น สำหรับยังชีพไปได้ ให้ลูก 3 อย่างนี้คือคน ที่เป็นอารียะ เป็นคนฉลาด เป็นคนประเสริฐ เป็นคนดี

เพราะฉะนั้นคนที่เก่ง ไม่ทุจริตด้วย สามารถด้วย พวกทุจริตไม่ต้องพูดเลย ใช้ เล่ห์เหลี่ยมซับซ้อน ยิ่งซับซ้อนหลอกคนไม่ให้อำนาจ มีเล่ห์เหลี่ยมซับซ้อนสร้างค่ายกล สร้าง กลวิธี ระบบหุ่นเป็นต้น ระบบสารพัดที่เขามี อาตมาในชาตินี้ไม่เก่งจะไปเอาเปรียบคน อาตมา ยอมรับว่าอาตมาโง่ อาตมาแพ้สำหรับนายทุน แพ้แล้วเลย ชาตินี้เกิดมาไม่ได้เป็นนายทุนกับ เขาเลย มีแต่เป็นลูกหนี้ ลูกหนี้ชาตินี้แหละ เคยเสียเปรียบเขามาตั้งแต่เป็นขบถอาสา เป็น ลูกหนี้ที่ดี นายทุนเขามายกยอ เราก็ซื่อสัตย์สุจริต ส่งต้นส่งดอกไม่มีขาดไม่มีเกิน ไม่มีให้ต้อง ทวงเลย พอใช้หนี้หมดปั๊บ หนังสือตามมาเลย ขอขอบคุณ เชิญเป็นเพื่อนกันไป ยินดีรับใช้ เขาบอกว่าเขายินดีรับใช้ มาใช้บริการหนังสือตามมาเลย

เพราะฉะนั้นหมวดที่ 1 คนสำคัญที่สุด คนนี้แหละตัวดี คนนี้แหละตัวหลัก คนที่พร้อม กับกายและจิต หรือกายและใจ ซึ่งต้องมี 2 “คนมี 1 คือคนไม่มีกาย” คนไม่มีกายคือพระ อรหันต์ เออ! งงไหม?.. คนไม่มีกายคือพระอรหันต์ เพราะว่าพระอรหันต์ไม่มีเวทนาที่สุขทุกข์ เวทนามีแต่เวทนาอุเบกขา เป็นใจกลางๆ มีใจบริสุทธิ์ อุเบกขามีคุณธรรม มีองค์ธรรม 5 ประการ คือปริสฺสทฐา ปรีโยทาทา มุทุ กัมมัฏฐา ปกัสนรา

1. ปริสฺสทฐา (บริสุทธิ์ปราศจากกิเลสนิวรณ์ 5)
  2. ปรีโยทาทา (ผุดผ่องขาวรอบแข็งแรงแม่ผัสสะกระแทก)
  3. มุทุ (รู้แหว่วไว อ่อน-ง่ายต่อการดัดปรับปรุงให้เจริญ)
  4. กัมมัฏฐา (สละสลวยควรแก่การงาน ไร้อคติ)
  5. ปกัสนรา (จิตผุดผ่องแจ่มใสถาวรอยู่ แม่ผัสสะ)
- (ชาตวิภังคสูตร พตปฎ. เล่ม 14 ข้อ 690)

อยู่ในพระไตรปิฎกมีคนอ่านภาษาไทยที่ท่านแปลมาเป็นภาษาไทย แปลมาว่า บริสุทธิ ผุดผ่อง มุทุ ท่านแปลว่า อ่อน ควรแก่การงาน ผ่องแผ้ว ท่านแปลมา 5 อย่าง อาตมาดูแล้ว ทำไมคุณธรรม 5 ข้อนี้ ขยายความจากอุเบกขาเป็นองค์ธรรมของอุเบกขา ซึ่งเป็นฐานจิตของ พระอรหันต์ ทำไมใช้ภาษาไทยคำว่า อ่อน อาตมาต้องไปเปิดดูบาลี อ้อ.. “มุทุ” ท่านแปลว่า “อ่อน”

มันก็จริงอยู่ แต่ภาษาไทยแปลว่าอ่อนนั้นอาตมาว่ามันไกลเกิน โดยเฉพาะในเรื่องของ อาริยธรรม คุณสมบัติของ มุทุ ของพระอรหันต์มันไม่อ่อนเลย มันแข็งแรงด้วย มันเป็นธาตุ เจ โด กับปัญญา เป็นสองอยู่ในนั้น เป็นธาตุจิตที่มีสภาพ มุทุภูตธาตุ เป็นธาตุจิตที่รู้เร็วไว คล่องแคล่ว มีไหวพริบ เร็วไว Sensitive เร็วไว ดัด ปรับปรุงให้เจริญเร็วไว ทำให้เป็นฐาน ที่ตั้งก็แข็งแรงทั้งไวเร็ว แข็งแรงตั้งมั่น

เป็นสภาวะที่ เคา ไม่ได้หรอก ถ้าไม่ใช่เป็นพระอรหันต์จริงๆ ที่มีความรู้เพียงพอ บอกไม่ค่อยถูก อธิบายเป็นภาษาอย่างที่เราอธิบายนี้ยังยากเลย มนุษยชาติ เป็นคุณสมบัติของ แกนจิต ถ้าคนที่ไม่ดี จิตมุก จะเป็นแกนแข็งกระด้าง ตีแตกยาก ยึดมั่นถือมั่นหนัก ดื้อดึง แน่นหนา กิเลสมันผูกตัว มัดตัว ผูกมัด เรียกว่าสังโยชน์ รัดรั้งแน่น โง่ ไม่รู้ทันไม่รู้ง่าย เต่อยุ อย่างนั้น โง่ติดดิน โง่ซบซ้อน โง่ที่มันยิ่งชน ยิ่งดื้อด้านต่อต้าน ดื้อตาใส อาตมาใช้คำว่า โด่งาน

เพราะฉะนั้นในหมวดที่ 1 ข้อ 1. มีคนเป็นหลัก ข้อ 2. มิงานเป็นตัวรอง ข้อ 3. ความรู้ความสามารถเป็นองค์ที่ 3 เป็น cyclic วนได้แล้ว ริง แกรม มีโอกาสมิเวลา ในเวลาและ โอกาสมีอยู่ในมหาจักรวาลวิภังคสาร เวลานี้ทุกคนมีเท่ากันหมดอยู่ในโลกลูกเดียวกันนะ โลกคนละโลกก็ไม่เท่ากันหรอกโลกลูกเดียวกันเท่ากันหมดไม่ว่าคุณจะไปอยู่ในซีกโลกไหน อเมริกา ตรงกันกับเราก็คือ 24 ชั่วโมงตรงกัน เป็นแต่เพียงว่ากำหนดเวลากันคนละฟาก กำหนดตัวเลขต่างกัน แต่ระยะเวลาชั่วโมงเท่ากัน 60 นาทีเท่ากันใน 1 ชั่วโมง ทั่วโลกบัญญัติมาตราของเวลาเท่ากันหมด

4. มีเวลา แล้วก็ต้องฉลาดรู้โอกาส ที่จะทำงาน โอกาสนี้ต้องรีบทำ โอกาสนี้ช้าไม่ทัน โอกาสนี้ก็ทำไปได้สบายๆ โอกาสนี้ช้านิดช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร อย่างนี้เป็นต้น จะฉลาดรู้ทันรู้ว่าควรหรือไม่ควรขนาดไหน

5. จึงคำนึงถึง ทุน ทุนรอน ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องใช้ไปมา ตั้งแต่ทุนรอนที่เป็นวัตถุ สถานที่วัตถุ เครื่องใช้ อุปกรณ์ เงินทอง

อุปกรณ์ไม่มี..เราผลิตเองได้ สถานที่ก็หา เครื่องใช้ต่างๆที่จะใช้ประกอบคนก็ฉลาด สร้างอุปกรณ์สร้างเครื่องใช้ขึ้นมาประกอบเสมอ เพื่อให้เกิดงาน จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เขาผลิตอุปกรณ์ขึ้นมาใช้ โอโห วิจิตรพิสดาร ใช้กันได้อย่างเร็วไวปราดเปรี้ยว มีประสิทธิภาพสูง ทำ 5 ข้อแรก ถ้าได้สมบูรณ์ก็สบายแล้ว

ถ้ายังหมวดที่ 2 มี 2 ข้อ (ข้อ 6-7)

6. มีสุขภาพ เราก็รู้จักรักษาดูแลสุขภาพให้กำลังวังชาของเราดี แข็งแรงแข็งแรงยิ่งขึ้น ดูลี กล่าวว่า 87 ปี ได้แล้ว เพราะอายุเลย 86 ปี มาอย่างเดือนที่ 7 แล้ว ดูลี ยังสุขภาพดี มีวิบากเล็กน้อย ไม่ไอที แต่ไอหลายที ไม่ใช่คนไอที แต่เป็นคนไอหลายที เลยใช้ไอทีกับเขาไม่เป็น เพราะไอหลายที

7. มีความขยันอดสาหะบากบั่น ซึ่งไม่ต้องขยายความ

หมวดที่ 3 มี 3 ข้อ (ข้อ 8-10)

8. มีเป้าหมาย ก็ไม่ต้องขยายความ มีหลักเกณฑ์ ระบบ ระเบียบของมัน มีเป้าหมาย

9. มีการจัดสรร และจัดโครงการ อาตมาจะใช้คำว่า สรร ที่แปลว่า เลือกสรร เลือกเฟ้น แปลคำว่า สรรค์ มันแปลว่าสวรรค์

10. มีการแบ่งงาน และประสานเนื่องหนุน

หมวด 4 มี 2 ข้อ (ข้อ 11-12)

11. มีกะจิตกะใจ, มีความใส่ใจ, ขวนขวายไม่ดูตาย มีอิทธิบาทมีเวยยาวัจจมัยมีความ ขวนขวายไม่ดูตาย

12. มีการปรับความเข้าใจกัน ให้เกิดความสามัคคีอยู่เสมอ มีสาราณียธรรม ทำงาน แล้วเป็นอย่างไรมีความไปได้ดีอยู่ไหม เอาใจใส่มีการปรับปรุงเข้าใจกัน มีความสามัคคีกัน เสมอ

หมวดที่ 5 มี 3 ข้อ (ข้อ 13-15)

13. มีการขัดเกลา ปฏิบัติละกิเลสเสมอ มีฉาน หรือบุญเริ่มตั้งแต่ข้อ 13 นี้ จะมีการ สร้างพลังงาน ฉาน ขึ้นมาขัดเกลา ก็คือทำการขัดเกลา กาย วาจา ใจ ที่มันเป็นความสุจริตทั้ง 3 ล้างขัดเกลาภิเลสที่เป็นต้นเหตุให้เราทำทุจริตเช่นนิรณทั้ง 5 เป็นต้น ให้ลดลงๆ ตาม อวิชชาสูตร

อวิชชาสูตร อวิชชามีนิรณ 5 เป็นอาหาร อวิชชากลืนกินขย้านิรณ 5 อร่อย อวิชชา มี นิรณ 5 เป็นอาหารอร่อย ชอบไหม? นิรณ 5 เป็นกิเลสกรรม กาม พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจกุกกุกจะ วิจิกิจฉา

14. มีความเห็นดี, ยินดี, มีฉันทะ, มีปีติ มีความเข้าใจดีรู้ดีขึ้นมา พวกเรามาศึกษาด้วยความเห็นดีก็มีความยินดีพอใจ ประสงค์จะเป็นเช่นนี้ จะเจริญก้าวหน้าเป็นคนชนิดนี้ มันเป็นส่วนหนึ่งของพลังงานจิตมีทั้งความรู้และความเป็นไปได้ รู้แล้วก็ทำให้เป็นไปได้ ทั้งกายวาจาใจ ครบสมบูรณ์

15. มีความเห็นจริง, ซาบซึ้ง, เชื่อมั่น มันชัดเจน มันแน่นอน มันเป็นปัญญาที่ชัดเจนไม่ใช่เป็นเรื่อง เจโก ความรู้ที่ยังไม่เที่ยงแท้ แต่เป็นความรู้ที่ชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลง นิจจัง ไปเรื่อยๆ นิจจัง(เที่ยงแท้) ฐวัง (ถาวร) สัสตัง(ยืนนาน) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหริ่ง(แน่นอนหาจนไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปิง(กิเลสไม่กลับกำเริบ ตายแล้วตายเลย)

เห็นจริงซาบซึ้งเชื่อมั่น เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่是一切ทั้งความเจริญ ทั้งความมั่นคง เต็มทั้ง 2 สภาพ ความเจริญก็เจริญไปเรื่อยๆความมั่นคงก็เที่ยงแท้แน่นอน

หมวดที่ 6 ที่เหลือ 4 ข้อ (ข้อ 16-19)

16. มีสติ, ปฏิภาณ, ปัญญา มีสติความรู้ถ้วนรอบ ทั้งกายวาจาใจ สติเต็มครบ ไม่ใช่สติ นั่งหลับตาปฏิบัติ แต่ภายใน สติก็ไม่เต็มไม่ได้ล้าง กาม ไม่ได้เรียนรู้กิเลสที่เป็นศัตรูตัวเก่งคือ อบาย คือกาม เขาจึงมีพระอรหันต์ที่ยังเสพสิ่งเสพติด ตั้งแต่เครื่องที่หยาบๆ เสพยา เสพสุรา เสพเครื่องเสพติด เสพหมากพลูหรือ จนกระทั่งเสพติดรูปสกลินเสียงสัมผัส รูปสวย รสอร่อย เสียงเพราะ มอมเมากันจัดจ้าน ทั้งแบบโรแมนติกซิม (romanticism) และชาติสซิม (sadism) ทั้งสนุกสนานรื่นเริง ไปทางชิตทาปโทสิกะ ทั้งไปในทางมโนปโทสิกะ โง่ในทางจิต พวกชาติสซิม พวกรุนแรงเอาชนะคะคานดื้อดั่งดัน ช้อนไป เป็นการทุจริตขี้โกงจะชนะอย่างเดียวดีไม่ตีรุนแรงฆ่าทำร้ายเอาเลย ก็ไม่รู้ตัว

หรือ หลงตำแหน่งยศศักดิ์สรรเสริญ เลยเกิดเปิดเปิง ฟ่องลอย เกิดมาชาตินี้หอคอย งามข้าง เกิดมาชาตินี้ไฮโซ เกิดมาชาตินี้เป็นอิหนูเป็นคุณหนู มันไม่รู้เรื่องเลย เป็น

คนใหญ่คนโตก็โอโห ใครอย่าแตะ ใครมาอะไรไม่ได้เลย มันแย่ เป็นคนที่เกิด เพราะฉะนั้นคนที่สามารถรู้ชัดเจนนี่มีปฏิภาณมีสติมีปัญญา เข้าใจ

สติเริ่มมีความรู้รอบแล้วประกอบกัน มีสติเป็นตัวกลาง ปฏิภาณเป็นตัวตั้งตัวไหวพริบ ปัญญาเป็นตัว Dynamic เป็นตัวเคลื่อนไหว ตั้งมันเป็นสภาพ2 อยู่เสมอ สภาพที่มีความ cyclic แล้ว

17. มีสมาธิ, ฌาน, อุเบกขา ที่จริงแล้วคำว่า “สมาธิกับฌาน” มันเป็นภาษาสิริมหา มายา สมาธิเกิดก่อนแล้วมี ฌาน เกิดตามมาก็ได้ จริงๆแล้วสร้างพลังงาน ฌาน แล้วสั่งสมเป็นสมาธิก็ได้ แต่จะเรียกว่าเป็นสมาธิ คือสั่งสมจิตที่บริสุทธิ์สะอาด แต่มีจิตวิญญูก็ไปสร้างสมาธิไม่ได้ทำให้จิตสะอาดแต่ทำให้จิตตกผลึก, ตกคลั่ง, ต่อมืด, แข็งทื่อ สะกดจิตเป็นอะไรไม่รู้ โลก มีแต่อดีตที่แข็งแรง อดีตที่อัดเข้าไปๆ กดเข้าไปข่มเข้าไป เป็นสมถะอย่างเดียว สมาธิทางโลกก็เข้าใจก็อย่างนั้นและมีวิธีแต่อย่างนั้น จึงเป็นวิธีง่ายๆหลับตาสะกดจิตเข้าไป

ส่วนของพระพุทธเจ้าเป็นจระณะ 15 วิชชา 8 มีศีลเป็นระดับไป เกี่ยวกับสัตว์ข้อที่ 1 เกี่ยวกับของ มีพืชกับวัตถุ ข้อที่ 2 ซึ่งไม่มีวิญญาณ แต่สัตว์มีวิญญาณ วัตถุกับพืช ไม่ใช่จิต นิยาม เพราะฉะนั้นปฏิบัติกับสิ่งเหล่านี้ไม่มีวิบากแก่กันและกัน ปฏิบัติกับวัตถุปฏิบัติกับพืชไม่มีวิบาก ไม่จองเวรจองกรรมไม่ผลึกไม่ติดกัน ต่างคนต่างพัฒนาตัวเองไป จนกว่าจะพัฒนาขึ้นมาถึงจิตเป็นสัตว์จึงจะเกิดความรักความพยายาม เกิดรู้เรารู้เขา มีเรามีเขามีสภาพ 2

เพราะฉะนั้นสัตว์เดรัจฉานตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว 2 เซลล์มันก็มีตัวกูของกูขึ้นมา ยึดถือเลย แล้วก็รักตัวรักตนยึดตัวยึดตน ใครมาทำร้ายฉัน ฉันสู้ เพราะฉะนั้นไวรัสหรือว่า เชื้อโรคเล็กๆมันกัดคุณอย่างเดียว มันทำร้ายคนอย่างเดียว มันไม่รู้ มันเอาตัวเองเป็นหลัก

เพราะฉะนั้นก็จำนน จะบอกว่าหมอนี่ก็ฆ่าสัตว์สิ ฆ่าไวรัสมันสัตว์ ก็ต้องฆ่า ไม่ฆ่ามันก็ฆ่าเรา เป็นเรื่องสุดวิสัย จะบอกว่าเชื้อโรคก็ไม่ใช่ฆ่าอย่างพวกเขน เป็นโรคภัยก็ไม่รักษาปล่อยไป หรือแม้แต่ชาวพุทธนี่แหละพวกที่เคร่งๆ ก็ไม่เอาไม่รักษาปล่อยไป อย่างการรักษา โธเอ๋ย! คนมีคุณค่าก็อยากรักษาไว้ ไม่อยากให้ตายง่ายๆ อยู่ให้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรก็ยังได้ แต่ดัดจริต สะดั่ง

“สมาธิกับฌาน” ของพุทธนั้นจะมีศีล แล้วมี “อปัณณกปฏิบัติ 3” (ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดทางพุทธ) เป็นหลักการเลยนะ

1. อินทริยสังวร (การสำรวมอินทริยทั้ง 6 ทวาร)
  2. โภชนมัตตัญญูตา (ความรู้จักประมาณในสัดส่วน, ทั้งอาหารกาย, อาหารอารมณ์, อาหารวิญญาณ)
  3. ขาคิริยานโยค (การหมั่นตื่นออกจากกิเลสโลกีย์)
- (พตปฎ. เล่ม 20 ข้อ 455)

ถ้าไม่มี 3 ข้อนี้ไม่ใช่ศาสนาพุทธ ผิดไปจากศาสนาพุทธ พวกปฏิบัติทั้งหลายไม่มีชาคริยาไม่ตื่นไม่มีการรู้แล้วสัมผัสกับเครื่องกินเครื่องใช้ต่างๆ มีโภชนมัตตัญญูตาก็ไม่มี สำรวมอินทริยทั้ง 5 ภายนอกมีใจประกอบกัน ก็ไม่ได้ทำในหลักการนี้ ตนเองก็เอาตรงกันข้ามกับการตื่น ไสย นึกเข้าก็มีดดำ นิทรา หลับ มันก็ตรงกันข้าม ออกนอกกริด

ต้องพยายามพากเพียรตื่นเต็มให้เสมอ จิตที่มีสติเต็มร้อย ทั้งขณะที่พูดจามีสติควบคุม มีปฏิภาณไหวพริบควบคุม มีปัญญาควบคุม คิดก็ต้องมีปัญญาไหวพริบมีสติภายในควบคุม แม้จะเป็นพระอรหันต์แล้วก็ตาม เพราะฉะนั้น “ฉานกับสมาธิ” ต่างกันตรงที่ของพุทธแท้ๆ ตาม จระณะ 15 นั้น ฉาน คือพลังงาน, เผา, ไฟ พลังงานเรียกด้วยภาษาไทยว่าเผาผลาญ เหมือน พลังงานในพระอาทิตย์ จะเรียกว่าไฟมันก็เกินกว่าไฟ มันเผาจะลายหมด ถ้าเอาอะไรใส่ไปใน พระอาทิตย์นี้ แต่ในพระจันทร์ไม่ใช่เน

พูดมาตรงนี้ก็นึกถึงคนที่นามสกุลจันทร์โอชา มีจันทร์อันอร่อย (จันทร์โอชา) พูดไปอีก จะเป็นการสรรเสริญเยินยอ แต่นี่ก็สรรเสริญแล้ว มันเป็นสัจจะเขาต้องนามสกุลจันทร์โอชา ประยุทธ์เป็นนักเรียนแต่จันทร์โอชา แต่คนที่ประยุทธ์ไม่ใช่ นักเรียน หลง อาจารย์จะ ขอภัย พูด พาดพิงถึงอีกท่านก็ไปหลงในความเป็นอาจารย์ แต่เป็นนักเรียนที่เป็นประโยชน์แล้วให้คนได้ อาศัย มวลมนุษยชาติอาศัย เพราะฉะนั้นทำงานไปเถอะท่านประยุทธ์ก็อยู่ไปถึง 70 ปี อายุ 80 ปีแล้วค่อยลง มันจะช่วยให้ได้มากเลย ก็ขออวยพรปีใหม่ “ขอให้พลเอกประยุทธ์มีสุขภาพดี กำลังวังชาติ รักษาสุขภาพดีๆเถอะ แข็งแรง” อาตมาเอาใจช่วยให้กำลังใจเต็มที่แล้วก็พร้อม จะช่วยเหลือสิ่งใดที่พอจะช่วยให้ได้ตามประสาอาตมาก็จะไป

ฉาน, สมาธิ, อุเบกขา เมื่อเราปฏิบัติศีลเป็นหลัก แล้วก็ปฏิบัติอภิญญากรรม 3 ก็จะเกิด สภาพสังขาร 7 ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พหุสุต ใน “สังขาร 7” คือธรรมของคนดีที่มี สัมมาทิฐิ แบ่ง 3 หมวด

1. ศรัทธา (ความเชื่อมั่นอย่างสัมมาทิฐิ)
  2. หิริ (ละอายต่อการกระทำผิด)
  3. โอตตปปะ (เกรงกลัวต่อการกระทำผิด)
  4. พหุสุต (ฟังมาก รู้มาก ปฏิบัติธรรมแทงตลอดได้มาก)
  5. วิริยารัมภะ (ปรารถนาความเพียร)
  6. สติ (ระลึกตัวไม่เผลอใจ)
  7. ปัญญา (รู้แจ้งเข้าใจแจ่มใสได้)
- (พระไตรปิฎกเล่ม 11 “สังคีตสูตร” ข้อ 330)

แล้วจะเกิดผลทางจิต ศรัทธา หิริโอตตปปะ ศรัทธามันจะมีความเชื่อ มันจะฉลาด อย่างไม่รู้ของมันฉลาด ขนาดพืชมันยังรู้ของมันเลยมันยังเชื่อของมันด้วยสัญญาและสังขาร มันยังไม่มีเวทนาไม่มีวิญญาณ ส่วนสัตว์นั้นมันมีเวทนาแล้ว มีวิญญาณแล้ว มันก็ปรุงแต่ง

คน จึงมีหิริโอตตปปะ สัตว์มันก็มีบ้าง เพราะฉะนั้นสัตว์บางชนิดมันมีความอาย ความ ละอายในสิ่งที่ควรละอาย มันรู้มันมีปฏิภาณของมัน ไม่ขยายความต่อ คนก็มีหิริ ควรละอายก็ จะละอาย

ละอายในปรมาตมในสังขารของพระพุทธเจ้า ละอาย ในสิ่งที่ควรอาย อย่างนี้คนไม่ควร ทำอย่างนี้คนเจริญเป็นอาริยะไม่พึงทำ เช่นฆ่าสัตว์ ไปฆ่ามันทำไมมันเป็นวิบากลึกซึ้ง เป็น วิบากที่จะตามติดไปอีกไม่รู้กี่ชาติ ไม่จบนะ ตามกัน เหมือนหมาไล่เนื้อ อกุศลนี้ มันไล่ทันก็ จัดการเรา เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตายสูญ ปรีณิพพานเป็นปริโยสานเลยไม่เหลืออัฐภาพ แล้วคุณก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นพวกพยาบาทพวกหมาล่าเนื้ออกุศลติดตามัน ไม่ได้



หมายความว่ามันไม่ถูกทำลายนะ มันทำลายไม่ได้ กุศลอกุศลทำลายไม่ได้นิรันดร เพราะฉะนั้นศาสนาที่เป็นเทวนิยมมีแต่ดีกับชั่วกุศลอกุศลไม่รู้จักสุขทุกข์ไม่ได้เรียนปรมาตม จึงดับไม่เป็น

เพราะฉะนั้นเทวนิยมจึงเป็นสุขนิยม ความสุขเที่ยงอยู่กับพระเจ้าแล้วไม่รู้ว่าอะไรต่อ พระเจ้าก็หลงความสุข แล้วก็ไม่รู้วิบากเกิดอีกก็ชาติ เพราะฉะนั้นศาสนาเทวนิยมหลายศาสนา เขารู้จักการ Rebirth เกิดชาติใหม่ พวกที่ บื้อ จริงๆบอกว่าเกิดชาติเดียวก็อยู่กับพระเจ้าจบไม่มีขยายความต่อเลย ชาติที่ 2, 3, 4 ไม่รู้อธิบายไม่เป็น แต่หลายศาสนามีการอธิบาย แต่อธิบายตัวสิ้นสุดเหมือนศาสนาพุทธไม่ได้ ศาสนาพุทธจะเกิดนิรันดรก็ได้ จะสูญนิรันดรก็ได้

ขณะนี้ พุทธ พระอวโลกิเตศวรเกิดอยู่ตลอดเวลาไม่ยอมตายอมตะอยู่อย่างนั้น เพราะมีปณิธานว่าจะช่วยเหลือมนุษย์ในโลกนี้ให้พ้นพหวนหมดทั้งโลก ตัวเองจึงจะปรินิพพาน แล้วทำไมไม่ต่อโลกอื่นอีกละท่านอวโลกิเตศวร นี่โพธิรักษ์ ทัก ท่านเก่งขนาดนั้นไปช่วยมนุษย์โลกอื่นอีกหน่อยสิ ท่านตั้งปณิธานจะรื้อชนสัตว์ให้หมดโลกจึงจะปรินิพพาน มันเป็นปณิธานที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะเชื่อเลย มันโอเวอร์ไปกระมังมันมากไป Incredible มันไม่น่าเชื่อ อะไรอย่างนี้เป็นต้น แต่มันจริงมันทำได้ตามนั้น

สรุปแล้วศาสนาพุทธรู้จัก ฌาน ต่างจากเทวนิยมต่างจากโลกีย์ทั่วไปเขาก็มี ฌาน เขาก็มีสมาธิเขาก็มีอุเบกขาแต่เป็น เคนหิตอุเบกขา เขาไม่เข้าใจกำจัดเป็นฌาน เป็นบุญ กำจัด กาม พยาบาท เหลือเท่าไร วิหิงสา กำจัดต่อเป็นรูปภพ อรูปภพ รู้จักหน้าตาภิเลสดีที่สุดถึงขั้นอาสวะอนุสัย

สรุปแล้วจิตที่ได้ล้างกิเลสออกหมดด้วยฌานด้วยไฟ จนถึงขั้นเป็นบุญ บุญเป็นตัวที่ตัดสิ้นสุดท้าย กิเลสจบหมดไม่เกิดอีก เด็ดขาด บุญเป็นตัวเดียวกันกับฌานแต่บุญเป็นตัวสุดท้าย เป็นตัวปัญญาพละ

**หลักธรรมพละ 5** คือ 1. สัทธาพละ, 2. วิริยพละ, 3. สติพละ, 4. สมาธิพละ, 5. ปัญญาพละ เป็นตัวปัญญาพละ กำลังของความรู้อย่าง ตัด หมด จบ ไม่มีอะไรที่จะไม่จบ จบถ้วน

18. มีความเสียสละแท้ (ข้อ 18 มีตัวเดียวเลย) เสียสละคำเดียว ขยายความมีคำว่าแท้ เสียสละแท้ เสียสละอย่างไม่มีสาเปโกข ให้ เสียสละ ให้นี้เป็นคำที่ทั่วไปใช้กัน แลกกันไปมาเป็นทายก ปฏิภาหค เสียสละนี้เสียไปเลยสละเลย เสียอย่างเดียวนั้นเป็น one way Traffic อย่าไค้งกลับมาจะตำรวจจับ ขับรถยนต์ตำรวจก็จับไม่ไห้ละ One way Traffic ทางเดียวให้อย่างบุญ

อย่างพวกคุณตอบแทนอาตมาในสิ่งที่คุณช่วยเหลือ แต่อาตมาก็ไม่ได้สะสมอะไร ตอบแทนอาตมาขอบคุณมา 50 กว่าปีแล้ว วันนี้ปีใหม่นี้ก็ขอขอบคุณทุกคนที่ได้ตอบแทนช่วยเหลืออาตมา สิ่งที่จะตอบแทนดูแลช่วยเหลืออาตมาดีที่สุดคือ “ลดกิเลสตัวเองให้เป็นอรหันต์ และบำเพ็ญโพธิสัตว์ช่วยอาตมาไปเรื่อยๆ” เราก็จะได้เป็นผู้ที่ช่วยเขาเพื่อให้เขาไปช่วยคนต่อไป ช่วยเขาเพื่อให้เขาไปช่วยเขา ไปเรื่อยๆ ช่วยคนเพื่อให้ช่วยคน เสร็จแล้วมีฐานอาศัยคืออุเบกขา เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ทุกองค์ บำเพ็ญบารมี 10 ทศ ก็จะไปจบด้วยเมตตากับอุเบกขา 2 เทวะ (เทวะคือ 2 สภาพ) เพราะฉะนั้นพระอรหันต์พระโพธิสัตว์ที่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็จะอยู่ด้วยเมตตาและอุเบกขา เรียกว่า “สุนทรียภาพ” เมตตาของ



พระอรหันต์หรือพระโพธิสัตว์ขึ้นไปก็คือช่วยเหลือผู้อื่น มีจิตเมตตา เมตตาขึ้นต้นแล้วก็มีกรุณา, มุทิตา, อุเบกขา

“เมตตา” คือมีจิตที่ปรารถนาให้ผู้อื่นพ้นทุกข์พ้นสุข เห็นเขาดกทุกข์ได้ยากเห็นเขาหลงมีความสุข มีคนหลงในความสุขและธรรมะก็ช่วยอยู่ คนที่ตกในความทุกข์เราก็ช่วยกันเยาะ แม้แต่คุณปัญญา นิรันดร์กุล ก็ช่วยอยู่ (รายการปัญญาบันสุข) เขาก็ช่วยกันอยู่หรือคนอื่นๆ ใดๆ ก็ช่วยกันตามสามัญของคนที่มิจิตเป็นกุศลเป็นจิตที่ดี ก็ช่วยกัน

ช่วยให้คนพ้นทุกข์พ้นสุขเป็นโลกุตระ ส่วนโลกียะก็จะช่วยคนที่มทุกข์แต่ไม่รู้จักช่วยให้คนพ้นสุข พุดกันยังไม่รู้เรื่องหรือกับพวกเขาเขาบอกว่าเอาไปทิ้งทำไมความสุข พระเจ้าไม่รู้จักความสุขแต่ติดในความสุขเป็นสุขนิยม นี่ไม่ได้ว่าพระเจ้านะแต่อธิบายวิชาการ อธิบายสังฆธรรม ต้องขอร้องพระเจ้าเพราะว่าเป็นบัญญัติเป็นสภาวะ พระเจ้าอยู่ที่ไหนก็ไม่มีหรือศาสนาพุทธเราไม่มี

พระเจ้านี้คือพลังงานของจิต พระเจ้าคือพระวิญญูญาณยิ่งใหญ่ ก็คือของจริงที่อยู่ในวิญญูณสัตว์โลกนี้แหละ โดยเฉพาะมนุษยชาติอาริยะ มนุษย์เจริญก็จะรู้จัก

เมื่อมีเมตตาก็ช่วย กรุณาคือลงมือช่วยเลย เมตตาปรารถนาจะช่วยคนให้พ้นความทุกข์ความสุข นี่เป็นโลกุตระ ถ้าโลกียะก็ช่วยแต่ผู้ที่มีความทุกข์แล้วช่วยให้เขามีความสุขวนเวียนเป็นโลกียะไม่มีวันจบ เมื่อเป็นโลกุตระก็พ้นความทุกข์ความสุข

กรณาก็ลงมือช่วย ลงมือช่วยจนเขาพ้นทุกข์พ้นโศก เมื่อพ้นทุกข์พ้นโศกแล้วก็จบกิจเรียบร้อยพอเหมาะสมแล้ว ช่วยเท่านั้นแหละพอดีแล้วสำหรับคนนี้สำหรับอันนี้เสร็จ ก็เป็นมุทิตายินดีแล้วนะยินดีด้วยแล้วนะ เป็นปัดติทานมัย ใต้ให้แล้วนะเสร็จแล้วนะ อนุโมทนามัย ก็อนุโมทนนานะดีแล้วละเสร็จแล้วจบ

มุทิตาจบแล้วจึงมาเป็นอุเบกขา ก็เลิกไม่ต้องไป พรีพรี ะไรยึดถืออะไรอีก ปล่อยเฉย เขาจะมาตอบแทนบุญคุณก็ตามควร ได้อย่างนั้นอย่างนี้แล้วเราก็ต้องรู้ ถึงคนที่มาตอบแทนเรา ตามที่ควรตอบแทน

พุดถึงตรงนี้แล้วนึกถึงเรื่องสั้นที่อาตมาเขียนเรื่องหนึ่งชื่อเรื่อง “เชียง”

เชียงนี่คือเชียงนี่แหละ... มีผัวเมียคูหนึ่ง ผัวทำงานตัดต้นไม้ ดันมะขาม ดันใหญ่ๆ แล้วก็เอามาทำเชียง เชียงต้นมะขามนี้ชั้นหนึ่งเลยนะ ดันแก่ๆ ดันใหญ่ๆ ตัดมาทำเชียงได้หลายขนาดขาย

อยู่มาวันหนึ่งหมอคนหนึ่ง ออกไปเยี่ยมประชาชนชนบท ไปดูแลชนบทตรวจรักษาไข้ เป็นหมอจิตอาสา ก็ไปเจอคนทำเชียงขาย แกเป็นโรคไทฟอยด์ ก็เลยทำงานไม่ได้ เมียก็เอาแต่ร้องไห้ เพราะยากจน

หมอออกไปแต่ไม่ได้เตรียมยาไทฟอยด์ไปเลย ก็เลยได้แต่เอายาฉีด แล้วหอบคนป่วยเอามารักษาที่คลินิก ก็รักษาจนหาย ก็ให้กลับบ้าน ให้กลับไปตัดเชียงทำเชียงขายอีก

เสร็จแล้ว คนที่ทำเชียงขายนี้ ถึงวันปีใหม่ระลึกถึง ก็เอาของขำร่วยมาให้ ก็เชียงนั้นแหละมาให้ทำอย่างดีสลักเสลาอย่างงาม เอามาเป็นของบรรณาการ เป็นของขวัญตอบแทน เพราะเขาเป็นคนจน แต่เอามาให้หมอ

หมอคนนี้ก็เลยเอาใส่ตู้เครื่องมือ เพื่อนของหมอก็บอกว่า เฮ้ย! อะไรของเอ็งวะ? เอาเขียงไปไว้ทำไมกับเครื่องมือแพทย์ราคาแพง เขียงมันก็ต้องอยู่ในครัว หมอก็บอกว่าเอาน่า เพื่อนก็เข้าซี้ๆ จะบ้าหรือ! เอาเขียงไว้ในตู้เครื่องมือแพทย์มันกินที่ เพื่อนเข้าซี้จนกระทั่งหมอคนนี้ก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง...

ที่จริงไม่ได้จบตรงนี้นะจบเศร้า ตอนจบนี้เป็นเรื่องเศร้า

คือจบตรงที่ หมอคนนี้ก็เกิดคิดถึงผู้ป่วยคนนี้จะจะเป็นไทฟอยด์กลับอีกหรือไม่ ก็เลยรีบเอายาไทฟอยด์ไปเยี่ยม พอไปถึง ก็เห็นคนมุงอยู่เต็ม ก็เลยเข้าไปดู ปรากฏว่าคนนี้ถูกดันมะขามทับ ต้นมะขามที่เขาตัดนี้แหละมันล้มมาทับ หมอก็บเข้าไปช่วยไม่ให้หวัดสุดท้ายตายคาต้นมะขาม

เขียงมีค่าไหม?... นี่คือเขียงมีค่า

นี่คือเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งที่รื้อขึ้นมา ของ... โบราณ สนิมรัก

นามปากกาของอาดมาอันหนึ่งชื่อว่าโบราณ สนิมรัก ใช้คำว่า “รัก” ด้วยนะ เป็นรักขึ้นสนิม ต่อมาก็เลยเปลี่ยนเป็นโบราณ นวทัศน์ แต่ว่าต้องไปแปลคำว่านวทัศน์อีก ก็เลยเปลี่ยนไปเป็น โบราณใหม่เสมอ อาดมาใช้นามปากกาเยอะแยะ เขียนเรื่องสั้นเป็น 100 เรื่อง เขียนเรื่องสั้นออกอากาศทางวิทยุ

ตอนเริ่มต้นร่วมกันเขียน 3 คน(นักเขียนละครวิทยุ) ตอนแรกแบ่งให้ออาดมา 2 วันต่อสัปดาห์ คุณสำราญอีก 1 วันต่อสัปดาห์ อีกคนหนึ่ง 2 วันต่อสัปดาห์ เสร็จแล้วอยู่มาสำราญบอกไม่ไหว สัปดาห์ละ 2 เรื่องเริ่มไม่ไหว อาดมาก็เลยต้องรับมาเป็น 3 เรื่องสำราญใช้นามปากกาว่าหลวงเมือง ต่อมาก็คนนึงบอกว่าไม่ไหวก็เลยยกให้ออาดมาอีก ยกมาให้อาดมาอีก สุดท้ายอาดมาก็บอกว่าไม่ไหว คนหนึ่งเหมา 5 เรื่องต่ออาทิตย์นี้ไม่ไหวนะ อาดมาจำได้เลย นั่งสัปดาห์ก็ต้องมาดูหนังสือพิมพ์เอาตรงไหนที่จะมาผูกเรื่อง จนกระทั่งยังจำได้เลย มีอยู่ในเรื่องข่าวคราวหนังสือพิมพ์

มีเจ๊กคนหนึ่งถูกจับเป็นข่าวเพราะว่ามันไปจับนมคนใช้ คนใช้มาถูบ้าน ใหม่นี้ก็.. กามมันขึ้นแรงอดไม่ได้ก็ไปจับนมคนใช้ก็เลยถูกจับเป็นข่าว อาดมาก็จับเอามาเป็นพล็อตเรื่องถึงขนาดนั้น มันลามกหน่อๆก็อุตสำหรับเอามาเป็นพล็อตเรื่องเขียนเพราะมันไม่ทัน นี่ก็เล่าสู่กันฟังเรื่องที่ผ่านมา

อุเบกขาเป็นฐานของศาสนาเป็นฐานของพุทธอย่างสำคัญ ปริสุทธา ปรีโยธาดา มุท กัมมัฏฐา ปกัสนรา ใครมีพญานะและมีสภาวะชัดเจนก็เป็นความสมบูรณ์ ทำใจในใจของเราให้ไม่มีกิเลสแล้วก็ทำ “อุเบกขา 5” ให้แข็งแรง

1. ปริสุทธา (บริสุทธิ์ปราศจากกิเลสนิวรณ์ 5)
2. ปรีโยธาดา (ผุดผ่องขาวรอบแข็งแรงแม้ผัสสะกระทบ)
3. มุท (รู้แหวไว อ่อน-ง่ายต่อการดัดปรับปรุงให้เจริญ)
4. กัมมัฏฐา (สละสลวยควรแก่การงาน ไร้อคติ)
5. ปกัสนรา (จิตผุดผ่องแจ่มใสถาวรอยู่ แม้มีผัสสะ)

บริสุทธิ์แล้วก็ยิ่งบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น แล้วก็รวมเป็น มุทกุตธาดู แล้วก็ทำงานยิ่งกัมมัฏฐา ทำงานเหมาะสมกับสังคมได้มากได้ดี ได้ประเสริฐยิ่งเบามากขึ้น จะทำงาน

อย่างไร จะมีการปรุงแต่งอย่างไร จะถูกด่าถูกว่าถูกต้องด้านอย่างไร ก็ทำกับสังคมยิ่งเก่งยิ่งเชี่ยวชาญ ยิ่งสำเร็จสำราญ ยิ่งประภัสสร ยิ่งผ่องแผ้ว คำแปลมาเป็นพยานะภาษาไทยในพระไตรปิฎก อาตมาก็เคยบอกว่าผุดผ่องกับผ่องแผ้วมันต่างกันอย่างไร ผ่องฟังจะผุดขึ้นอันนี้ของมันจะแผ้ว

#### 19. มีพลังเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกภาวะ ที่มีวิมุตติเป็นพลัง)

เอกภาวะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเป็นเอกเป็นภาวะเกิดจริงปรากฏ 1 เอก เป็นเอก ทั้งที่มันอยู่กันอย่างพลังงานสูงในนี้ พลังงานสร้างสรรค์มีสูง พลังเป็นวิมุตติ มีวิมุตติเป็นพลัง พลังงานที่เชี่ยวชาญคล่องแคล่ว กายปาคุญญตา จิตปาคุญญตา ทั้งภายนอกภายในรวมทั้งกายทั้งจิตคล่องแคล่วว่องไว นี่คือคุณสมบัติของพระอรหันต์พระโพธิสัตว์

ไม่ใช่ยิ่งเป็นพระอรหันต์ยิ่งเป็นผู้ที่สูงขึ้นไปก็ยิ่ง เต๋าทำ ยิ่งเฉื่อยอืด หลับไหล ทื่อเหมือนอาจารย์เกษม เขมโก สุสานไตรลักษณ์ อะไรที่ลำปาง นั่งหลับตา แหกมาใครมาก็นิ่ง ซึ่งมันไม่ใช่อรหันต์ เป็นอรหันต์ที่ผิด อรหันต์ที่ติดยึดเอาแต่หลับหรือ ถิ่นมัทระ ดกผลึกเป็นสมณะนั่งสงบมันสุดโต่งเลยเกิดก็ยังไม่รู้กัน นียกตัวอย่างหลายทีแล้ว

หรือยิ่งปราดเปรี้ยวคล่องแคล่วเกินไปมีภาวะฉลาดเฉลิ้ว เจโก เหมือนอย่างธัมมชโย นี่ก็ร้ายแรงมากไม่รู้ทันเลยนะ เดียวนี้คนที่หลงใหลก็ยังไม่รู้เท่าทัน ตอนนี้หายตัวไม่รู้ตายหรือตืออย่างไร ไม่ได้ว่าเขาตายนะ หรือยังไม่ตายก็ไม่รู้ เก่งจึงหายตัวได้ แต่พวกสาวก เขาก็คงรู้ว่าไม่ได้หายตัวหรอก แต่พวกข้างนอกยิ่งลือกัน เห็นไหม หายตัวได้ ไม่มีใครจับได้ มีอภินิหาร

หรือไม่ก็อย่างฤาษีลิงดำ เก่ง โอโห หยั่งรู้ คนนี้มีวิมาน 7 ชั้นคนนี้มีวิมาน 5 ชั้น คนนี้มีวิมานทองวิมานเพชรอะไรต่างๆ สารพัด อย่างนี้เป็นต้น

หรือไม่ก็ ขอภัย มหาบัว เก่ง เป็นอรหันต์ใหญ่เป็นคนที่สู้กับกิเลส สู้ๆ เอาให้มันตายตายตายแล้วมันตายอย่างไร เอามันให้ตายอย่างไร นั่งสู่ กันแตกกันด้าน อยากรู้ก็สู้หนักคือไม่มีอื่นเลย เสร็จแล้วก็ไม่รู้แม้กระทั่งสิ่งเสพติด ติดหมากหนักหนา บุหรี่สูบบ้าง แต่ก็ถือว่าไม่ติด เพราะคณะสายนั้น เขากินหมากบุหรี่ยุบมากันทั้งนั้น นอกจากกินหมากสูบบุหรี่ยังกินปานะ

สมอ ถือว่าปานะ มะขามป้อมถือว่า ปานะ กินกันเฉยๆ ตอนเย็นก็จิ้มแจ่วกินกันเฉยๆ นี่เรื่องจริงไม่ใช่เรื่องพูดเล่นหรอก ซึ่งมันเกินไป ไม่รู้จักที่ตัวเองติดยึด คือ กามคุณ 5 ไม่ได้เรียนเลยไปนั่งหลับตา ปิดตาหุจมุมลิ้นกายหมด ไม่รู้เรื่อง ไม่ได้ศึกษาฝึกฝน

ที่จริงพอมีปฏิภาณรู้ณะ แต่มันติดนี้ แล้วจะไปบอกว่าติดจะได้ยังไง ก็เลยโกหกสิ่งที่ตัวเองรู้ทั้งรู้อันนี้แหละ อาการหนักมาก ผู้ที่รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองโกหกนั้นไม่มีความชั่วใดที่จะทำไม่ได้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ เพราะฉะนั้นความชั่วที่คนอย่างนี้ทำ จึงเป็นความชั่วที่ซับซ้อนที่ตัวเองอาจจะหลง ขอภัยมหาบัวอาจหลง หรือไม่หลง แต่รู้ หรือหลง หลงว่า ตัวเองเก่งตัวเองมีค่า หลงเพิ่มนับถือก็เลยใช้วิธีการเรียไร อ้างอิงประเทศ เอามาช่วยประเทศ คนก็ศรัทธามาช่วย เสร็จแล้วทำจริงด้วยนะ อันนี้ก็เป็นความดีของท่าน เอาเข้าคลังของประเทศเลย ทั้งธนบัตรและทองคำ คนก็ยังเห็นดีก็ยิ่งเอามาให้เป็นความศรัทธาซับซ้อน ก็ได้ชื่อเสียงขึ้นแป้น

ถ้าท่านรู้ตัวว่านี่คือความหลอก ท่านแยء แต่ถ้าท่านไม่รู้ตัวว่าท่านหลอกก็คือติดนะ  
อดิมานะ ติดยึดในคุณความดี จริ่งที่เป็นคุณความดีช่วยประเทศชาติ แต่ช่วยอะไรก็คือเรียไร  
เอาเงินของคนอื่นมาให้ แล้วคุณก็ได้ชื่อเสียง ได้รับความยอมรับสรรเสริญเป็นความซัซซัซน  
ในการหาชื่อเสียงให้แก่ตัวเอง เก่งใหม่ เก่ง จะว่าเก่งก็เก่ง ถ้าหลงก็ย้งนาน ถ้าไม่หลง รู้ทั้งรู้  
แล้วทำก็ย้งแยء โทหกเขา นี่คือสิ่งที่ต้องศึกษาเล่าเรียนกันอย่างสำคัญ

การที่จะรู้เรื่องของกายก็ตาม สัญญาอุปาทานก็ตาม

สัญญา อุปาทานคืออะไร คือการยึดติดในอุปาทานยึดติด กาย ก็มีข้างนอก สัญญา  
อุปาทานมีแต่ข้างใน เป็นรูปเป็นอรุพ ก็ไปติดในรูปและอรุพ บัันเป็นภพชาติเป็นนิรมานกาย  
เลยไม่รู้ว้าสิ่งเหล่านั้ไม่มีตัวเองตนเองหลง มีวิชชาเองได้ลงว้ามีเป็นจริงคุณก็บัันได้สำเร็จ

พวกสายหลับตาทั้งนั้นเลยทั้งโลก ที่หลงบัันเป็นรูปเรืองเป็นตัวดน จิตที่นึกคิด  
เป็นความจำเป็นสัญญาที่ผ่านมาแล้วเป็นอดีตนั้นคือความจริง ความจริงที่เป็นสมมุติที่คุณได้  
ผ่านไปแล้ว เป็นความจำ มันก็จริงที่คุณผ่านมา

แต่ถ้าคุณไม่ได้พบผ่านมาเลย คุณก็สร้างอนาคตที่ยังไม่มีจริงไม่เป็นจริง ความเป็น  
อนาคต ซัซนในขณะที่เราเคยวาดภาพเป็นความคิดจะเป็นจะมีจะได้ยัางนี้ก็สร้างวิมานไป  
วิมานเหล่านั้ก็เป็นวิมานอนาคตคุณก็ติดยึด ความซัซซัซนของความหลง มันลื้ม เกิดชาตินั้  
ชาตินั้ก็ลื้ม นึกว้าอนาคตนี้ที่คุณสร้างไวย้งไม่เป็น สิ่งที่ย้งไม่ผ่านบััจจุบัน แล้วทำสำเร็จหรือ  
ผ่านบััจจุบันไปหาอดีต มันมีแต่ความจำ มันไม่มีความจริง อนาคตมันไม่มีความจริง ถ้าทำ  
บััจจุบัน สัสมเป็นอดีตมันก็เป็นความจริง แต่อนาคตย้งไม่มาถึงเรา แต่คุณสัซซัซนซัซนที่  
เคยคิดเคยหวังในชาตินั้และคิดว่าตัวเองได้แล้วก็จำไวเป็นอดีต อาตมาอธิบายสภาวะใน  
อดีต 18 อนาคต 44 อยู่ในที่หมด เราศัักษารู้แล้วก็ไม่ไปทำอยัางนั้น

เอกัภาวะ กับวิมุติ เรามาปฏิบัติและพิสูจน์ได้ถึงสภาพสังคมมนุษยชาติ อาตมาทำงาน  
สำเร็จ สร้างสังคมของมนุษยชาติที่มีวัฒนธรรม มีระเบียบวินัยมีทฤษฎี มีศีลสมาธิปัญญา  
อาศัย จนเป็นสังคมกลุ่มหมู่ที่มีธรรมะ มีพุทธธรรม ถึงชั้นสาธารณโภคั้ จึงเป็นอยู่กันอยัางมี  
สาราณัีธรรม 6 เกิดจริงเป็นจริง อยู่กันอยัางมีเมตตากายกรรม เมตตาวจักรรม เมตตา  
มโนกรรม แล้วก็ป็นสังคมสาธารณโภคั้ เศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์สาธารณะ แต่ละคนมีศีล  
สามัญญดา ทิฏฐิสามัญญดา มีความเสมอสมานกันอนุโลมปฏิบัติโลมร่วมกันได้ตามฐานะ เกื้อกูล  
กันช่วยเหลือกัน ไม่ข่มกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันไป เคารพกันตามฐานะตามวุฒิ ตามคุณธรรม  
หรือแม้แต่ตามสมมุติก็รู้จักการเคารพ มีครุกรรมะกัน

เพราะมี “พุทธพจน์ 7” คือ

1. สาราณัียะ (มีความระลึกถึงกัน)
2. ปิยกรรมะ (มีความรักกัน )
3. ครุกรรมะ (มีความเคารพกัน)
4. สังคหะ (มีการเกื้อกูลช่วยเหลือกัน)
5. อริวาทะ (มีการไม่วิาทกัน)
6. สามัคคัียะ (มีความพร้อมเพรียงกัน)
7. เอกัภาวะ (มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)

พวกคุณอยู่กันอย่างไม่ได้ กดข่มเสแสร้ง หากว่ากดข่ม อยู่ไม่ได้นานหรอก สักวันก็ต้องออกไป แต่พวกคุณอยู่กันอย่างสบาย ฐานของชาวอโศกซึ่งเป็นฐานของอนาคามี เพราะว่ามีความน้อยมาก เป็นรูปราคะ อรูปราคะ เหลืออยู่ภายใน มันก็อยู่ได้ทนได้ ยิ่งคนเหลืออรูปราคะ ก็ยิ่งอยู่สบาย คนหมดเลยก็เป็นพระอรหันต์ ง่ายไหม...

เอาละก่อนจะจบ ก็จำโคลงอีกที “คน ถ้าไม่ทำงาน ก็เสร็จงานธรรมดา” จำไว้ อโศก ตั้งแต่ 2564 ไปนี้ จะพัฒนาอันนี้

เราอยู่ร่วมกันต้องพัฒนา มีอาหารปรีเยฏฐิงทุกข์ มันเป็นทุกข์ แต่เป็นทุกข์ที่เสี่ยงไม่ได้ ต้องแสวงหาการงานเป็นเครื่องอาศัย แม้แต่พระพุทธเจ้าตื่นเช้าขึ้นมาก็รีบจะไปทำงาน ไปรดใครดี ไปช่วยใครดี ขนาดพระพุทธเจ้ายังต้องมีสิ่งนี้ หางานทำ อาตมาก็ดีใครก็ดี มันเป็นหิริโอตตัปปะ เพราะมันมีศรัทธามีปัญญาชัดเจน มันจึงต้องระลึกถึงอันนี้เพราะเป็นคนต้องมีงาน เมื่อเวลาทำงาน หมดแล้วก็ควรพัก แต่ไม่พักก็ควรจะเพียร ถึงเวลาพักพอเหมาะพอควรแล้วก็เพียร คนเราจึงอยู่กับความเพียรเป็นหลัก จึงเรียกว่า

เราไม่พักอยู่ (อัปปติฏฐัง) เท่ากับยังเพียรต่อไป

เราไม่เพียรอยู่ (อนายุหัง) เท่ากับพักหรือไม่ต่ออายุอิทธิบาท

เราเป็นผู้ข้ามโอฆสงสารได้แล้ว (โอฆมตรินติ)

คนที่มีอายุจึงมีความเพียรเป็นเครื่องแสดง คนนี้ยังไม่ตาย ชัดเจนขึ้นไหม

จบ